

talainak ismertetésére vállalkozik. Szemere Miklós már rég fölis-
merte a szomszédos ukrán nemzetnek reánk nézve való politikai
értékét; ezért is tűzte ki ösmert, tízezer koronás pályadíját az
ukránssággal való faji és történeti kapcsolataink megvilágítására.
Ez a vérében velünk rokon nemzet régen szövetségeseünk volt,
a jövőben is az lehet; világhírű gazdag földje (Délország)
pedig a magyar iparnak és kereskedelemnek válhatik új emporiu-
mává. Elnyomott voltában azt reméli mostan, hogy a háború
befejezése után a magyar államiság súlyos szava hozzásegíti őt
legalább nyelvi és lelkiismereti szabadságához s ezért a magyar-
ság rokonszenvét kéri. E kettős érdektalálkozás adott alkalmat az
Ukránia megindítására, amely a magyar-ukrán kölcsönös érdekek-
nek kíván szószólója lenni. Be fogja mutatni a magyarságnak az
ukrán nemzet 1200 éves történetét érdekes tanulmányokkal, gaz-
dag irodalmát művészi fordításokkal, népét és jeleseit illusztráci-
ókkal; politikai törekvésein kívül pedig arról is beszámol, milyen
tudományos, irodalmi és publicisztikai munkák vannak, amelyek
a magyarságról ukrán nyelven szólnak. Az új folyóirat szerkesz-
tőségének címe: I. Logódi-utca 5., előfizetési ára pedig 16 kor.

Az első szám tartalma: Programm, S. H.: Az „ukrán“ név.
Vodicska Imre: Az új ország. Dr. Sztripszky Hiador, Dr. Varga
Bálint: Ének Ihor hadairól és a palócokról, XII. századbeli hős-
költemény. Podhradszky György: A veres zsidó fiú története. A
németek Freie Ukraina egyesülete.

Dávid Ferenc füzetek. Péter Sándor és Ürmösi József
szerkesztésében a székelyudvarhelyköri unitárius egyházközségek
és lelkészek kiadásában a fenti címen a 10. szám jelent meg hábo-
rús tartalommal. A fronton küzdő katonáknak és a polgári munka
harcosainak jó szolgálatot tehet ez a kis füzet.

KÜLÖNFÉLÉK.

Püspöki körlevél.

Sz.: 38—1916.

unitárius püspök.

Tisztelendő esperes és lelkész Urak!

Kedves Szolgatársaim!

A vallás- és közoktatásügyi m. kir. miniszter úrnak több rendbeli leíratát, amelyekben a jelen, közel másfélév óta tartó iszonyú háborúval kapcsolatban egy s más irányban a lelkészszégeket érdeklő felhívások foglaltattak, figyelembevétel s az azokban történt felhívásokban minél eredményesebb teljesítése végett időről-időre körözve, nem mulaszthatom el elismerésemet nyilvánítani, hogy azokban esperes és lelkész afiai az ügy fontosságához méltó buzgalommal jártak el. Ezek között különösen nagy örömmre szolgál, hogy a rokkant katonák segélyezésére, amire nézve a rokkant katonákat gyámolító és elhelyező hivataltól külön felhívást is kaptam. egyházközségeinkben 6894/88 K gyűlt egybe, ami más hasonló célokra meghozott adományokkal örök időkre fényes bizonyítéka marad hiveinknek e sulyos időben tanúsított hazafias áldozatkészségére s ami remélem, hogy ezután sem fog meglankadni, sőt minden hazafias felhívás hiveinknél továbbra is fogékony keblekre fog találni.

Jelen köriratomban — amelyet jónak láttam minden esperes és lelkész afiának külön megküldeni — szintén azon kötelességekre kívánok rámutatni, amelyek a jelen iszonyú háborúból kifolyólag a legnagyobb figyelmet érdemelnék esperes és lelkész afiai részéről s e tekintetben mindenek előtt 17—1915. számú köríratomra hivatkozva, amely mellett egy rovatos ívet küldöttem volt ki a hadbavonult s harctéren levő hitsorsos katonáink egybeírására, arra kérem most is mindnyájukat, amire a köríratomban is megkértem, hogy azon rovatos iveken a feljegyzéseket vezessék gondosan tovább, hogy amikor ennek a világtörténelemben páratlan háborúnak — adja Isten mielőbb — az Ő segedelme mellett fegyvereink győzelmével vége lesz, mindenik lelkész elszámolhasson s kimutathassa, hogy egyházközségéből hány hívünk teljesített katonai szolgálatot, hányan estek el vagy lettek nyomorékká, hány özvegyet és árvát hagytak hátra magok után, hányan voltak fogságban és hányan érkeztek haza épen és szerencsésen. Mert gondoskodnunk kell arról, hogy ezeknek emléke mindenik egyházközségünkben örökre fennmaradjon.

Mielőtt azonban ez emlékek megörökítése módjáról gondoskodhatnánk,